

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 43CoCsp/9/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6618202675
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Jamrišková, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6618202675.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Jamriškovej PhD., členov senátu JUDr. Mariána Blahu a Mgr. Miriam Kamenskej v právnej veci žalobcu Q. Q., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I. I. XXXX/X, XXX XX K., právne zast. JUDr. Andrej Cífra, advokát so sídlom J. Kráľa 5/A, 984 01 Lučenec proti žalovanému Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, právne zast. Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, adresa na doručovanie Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany o zaplatenie 1.335,77 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 11Csp/30/2018-82 zo dňa 27. mája 2019 takto

rozhodol:

- I. Rozhodnutie Okresného súdu Lučenec č. k. 11Csp/30/2018-82 zo dňa 27. mája 2019 v prvej výrokovej vete p o t v r d z u j e.
- II. Rozhodnutie Okresného súdu Lučenec č. k. 11Csp/30/2018-82 zo dňa 27. mája 2019 v druhej výrokovej vete m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 450,42 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 450,42 Eur od 29.01.2019 do zaplatenia, to všetko v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a v celom zvyšku žalobu z a m i e t a.
- III. Rozhodnutie Okresného súdu Lučenec č. k. 11Csp/30/2018-82 zo dňa 27. mája 2019 v tretej výrokovej vete m e n í tak, že žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 32,56 %.
- IV. Žalovanému p r i z n á v a voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 32,56 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd prvou výrokovou vetou napadnutého rozhodnutia určil, že spotrebiteľský úver poskytnutý na základe Zmluvy o hotovostnom úvere a zmluvy o revolvingovom úvere č. 4304009993 uzavretej dňa 04.04.2013 medzi žalobcom a žalovaným je bezúročný a bez poplatkov. Druhou výrokovou vetou zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1.335,77 Eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne, počnúc dňom 29.01.2019 do zaplatenia. Treťou výrokovou vetou rozhodol, že žalobcovi vznikol voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

2. Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva, že žalobca sa návrhom podaným dňa 14.06.2018 domáhal určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru a voči žalovanému zaplatenia sumy 1.335,77 Eur s príslušenstvom, titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Návrh odôvodnil tým, že dňa 04.04.2013 uzatvoril so žalovaným Zmluvu o hotovostnom úvere a zmluvu o revolvingovom úvere č. 4304009993. Na základe zmluvy poskytol žalovaný žalobcovi peňažné prostriedky vo výške 1.700 Eur. Žalobca mal za to, že úverová zmluva, na základe ktorej boli poskytnuté peňažné prostriedky, neobsahuje náležitosti požadované zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len ZSU) v § 9 ods. 2 písm. f), g), j) a k) a súčasne sa v nej nachádzajú viacnásobné

neprijateľné zmluvné podmienky. Keďže mal žalobca za to, že vyššie uvedené náležitosti v zmluve o úvere chýbajú, označil podľa § 11 ods. 1) písm. b) citovaného zákona poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov.

3. Žalobca uviedol, že termín konečnej splatnosti musí byť určený konkrétnym dátumom, pričom sa vyžaduje aj časová resp. dátumová špecifikácia. V úverovej zmluve nie je uvedený konkrétny dátum, predstavujúci termín konečnej splatnosti úveru, ale úverová zmluva obsahuje iba údaj týkajúci sa počtu splátok (60) a lehotu splatnosti (60 mesiacov po poskytnutí úveru). Rovnako v úverovej zmluve absentuje aj výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Čo sa týka označenia údaju RPMN v podobe percentuálneho rozpätia dolnej a hornej hranice mal za to, že takýto údaj nespĺňa požiadavku presnosti a jednoznačnosti vyjadrenia RPMN. Považoval takéto neurčité dojednanie o RPMN za neplatné. Žalobca uviedol, že správne uvedená RPMN má byť v úverovej zmluve uvedená 36,18 %, nakoľko bolo zo strany poskytovateľa úveru nevyhnutné zahrnúť do výpočtu všetky poplatky, ktoré nemohol spotrebiteľ odmietnuť, a to aj poplatok za poistenie vo výške 4,03 Eur mesačne. V úverovej zmluve je aj nesprávne uvedená celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť (3.114,60 Eur), pričom správna celková čiastka úveru, ktorá mala byť uhradená je 3.433,80 Eur. Žalobca v žalobe uviedol, že celkovo uhradil žalovanému sumu 3.035,77 Eur, a to za obdobie od 5/2013 do 4/2014 poštovými poukazmi sumu 467,84 Eur a v období od 7/2014 do 1/2017 vykonanými zrážkami zo mzdy, celkovo sumu vo výške 2.567,93 Eur. Keďže žalobca na základe predmetnej úverovej zmluvy dostal peňažné prostriedky vo výške 1.700 Eur a reálne žalovanému už zaplatil 3.035,77 Eur, potom sa podľa žalobcu žalovaný bezdôvodne obohatil v sume 1.335,77 Eur. Zároveň si žalobca uplatnil aj zákonné úroky z omeškania, počnúc dňom doručenia žaloby žalovanému.

4. Okresný súd v odôvodnení uviedol, že žalovaný vzniesol vo vyjadrení k žalobe námietku premlčania v zmysle ustanovenia § 100 ods. 1 v spojitosti s ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ) o premlčaní majetkových práv žalobcu. Ohľadne plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby žalovaný uviedol, že za jej začiatok možno považovať práve deň, kedy sa vykonali prvýkrát úhrady bez domnelého právneho dôvodu, keďže skutkové okolnosti boli žalobcovi známe. Žalobca vedel, že plní zo zmluvného vzťahu, vedel koľko plní a komu plní, keďže pri posudzovaní subjektívnej doby sa nevyžaduje mať znalosť právneho posúdenia, ale mať znalosť skutkových okolností vzťahu, z ktorého sa žiada bezdôvodné obohatenie vydať. Žalobca uhradil sumu požičanej istiny vo výške 1.700 Eur, splátkou splatnou dňa 17.03.2015. Žalovaný má za to, že nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je po dátume 17.03.2017 premlčaný. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, Ro NS SR, sp.zn. 1Cdo 67/2011 a uznesenie NS SR z 10.1.2018 sp.zn. 3Cdo/169/2017. Žalovaný vyjadril presvedčenie, že nedošlo a ani nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu, keďže prijímal platby, a to splátky úveru žalobcu oprávnené, a to na základe platne uzavretej úverovej zmluvy a v súlade s riadne dohodnutými zmluvnými podmienkami, takže mal za to, že v danom prípade nie sú splnené zákonné predpoklady vydania bezdôvodného obohatenia. Namietol, že posúdenie úverovej zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov len samotným žalobcom bez ďalšieho nemôže mať za následkom vznik bezdôvodného obohatenia, nakoľko takéto posúdenie nie je spôsobilé nahradiť rozhodnutie súdu. považuje preto nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia označil za neopodstatnený.

5. Žalovaný k dobe trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti uviedol, že aj keď zmluva neuvádza presný číselný dátum ukončenia zmluvy, veriteľ použil objektívne zistiteľné kritériá, podľa ktorých spotrebiteľ musí vedieť aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Spotrebiteľ disponuje informáciou aká je doba trvania zmluvy a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru, preto je cieľ sledovaný ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2001 Zb.z. dosiahnutý. Poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C - 42/2015, v ktorom sa tento vyjadril k niektorým náležitostiam úverových zmlúv. Pripomenul, že aj právna úprava v Slovenskej republike reflektuje na nový vývoj rozhodovacej praxe, keď zákon o spotrebiteľských úveroch v § 9 od 01.05.2018 v rámci jej novely vykonanej zákonom č. 279/2017 Zb.z. upravuje, že v § 9 ods. 2 písm. d) sa vypúšťajú slová "a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru" a v § 9 ods. 2 písm. i) sa slová "a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov" nahrádzajú slovami "frekvenciu splátok". V zmysle uvedeného zákon č. 129/2010 Zb.z. s účinnosťou od 01.05.2018 zmenil znenie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. d) tak, že povinnou náležitosťou je už len uvádzanie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá je nepochybne v úverovej zmluve dodržaná. Vo svojom vyjadrení poukázal na rozhodovaciu prax niekoľkých okresných súdov. Ohľadne určenia RPMN žalovaný uviedol, že výška RPMN je v úverovej zmluve uvedená správne. Hodnotu RPMN nepovažoval za neuvedenú,

nakoľko rozmedzie je zanedbateľné. Rovnako poukázal na rozhodovaciu prax súdov, ktoré považovali uvedenie RPMN v zmluve v podobe percentuálneho rozpätia dolnej a hornej hranice v súlade s úpravou § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z..

6. K uvedeniu rozkladu splátok žalovaný uviedol, že dodržal aj zákonnú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) 129/2010 Z.z., nakoľko informácie o splátkach sú upravené v časti textu zmluvy označeného Úver“, kde sú obsiahnuté presné údaje o výške mesačnej splátky 57,23 Eur pod bodom 37., o počte splátok 60 pod bodom 38., o termíne konečnej splatnosti - 60 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci pod bodom 47., a tiež o termínoch splatnosti splátok, kde je uvedené: „Prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci. Dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok je vždy 15. deň v kalendárnom mesiaci, počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka“. Žalovaný mal za to, že uvedenie termínu splatnosti je plne v súlade s rozsudkom Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2019 vo veci C - 42/15, ktorý vo svojom závere konštatoval, že „článok 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátum týchto splátok. „Článok 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami, nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s čl. 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave.“

7. Žalovaný opakovane poukázal na Rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15 a na novú legislatívnu úpravu, ktorú uvádza vo svojom Uznesení zo dňa 22.2.2018 aj Najvyšší súd SR v konaní vedenom pod sp.zn. 3Cdo/146/2017, v ktorom sa súd vyjadril k náležitosti rozkladu splátok nasledovne: „Nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. V zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje.“

8. K celkovej čiastke splatnej spotrebiteľom žalovaný uviedol, že § 2 písm. h) a písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z. uvádzajú, čo je celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a čo sú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. Má za to, že v samotnej úverovej zmluve je poistenie uvedené ako poistenie výdavkov (dobrovoľné). V tejto časti sú uvedené aj ďalšie alternatívne ponúkané služby, a to jednak služba „Zmena výšky a počtu splátok“ a služba „Odložené splátky“. Klient je pri uzatváraní úverovej zmluvy dopytovaný okrem požadovanej výšky úveru a výšky splátok aj ohľadne možnosti uzatvorenia poistného, či iných doplnkových služieb a je len na slobodnom rozhodnutí klienta, či sa pre niektorú z doplnkových služieb rozhodne alebo nie.

9. K skutkovým tvrdeniam žalovaného sa žalobca vyjadril, že prax niektorých súdov viazať začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty v oblasti spotrebiteľského úverového práva za situácie, kedy sa svojich peňažných nárokov voči dodávateľom domáhajú spotrebiteľia, na moment, kedy došlo zo strany spotrebiteľa k preplateniu istiny poskytnutého úveru je jednoznačne nesprávna, pričom nedôvodne sa stotožňujú a porovnávajú prípady, ktoré sú svojou povahou diametrálne odlišné, aby sa nakoniec odvolávali na tie rozhodnutia vyšších súdnych inštancií, resp. ich časti vytrhnuté z kontextu, ktoré pre posúdenie otázky subjektívnej premlčacej lehoty v danom konkrétnom prípade buď vôbec nie sú relevantné, resp. z nich ani nevyplývajú také závery, ako sa súdy aplikujúce toto vyššie uvedené kritérium snažia presadiť. Má za to, že NS SR v rozhodnutí 1 Cdo 67/2011 síce riešil otázku začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty, avšak v danom prípade, ktorý posudzoval NS SR nešlo o spotrebiteľskú vec a v danom prípade, išlo o situáciu plnenia bez právneho dôvodu, ktorý od počiatku neexistoval, teda neexistovala žiadna zmluva. V tomto smere poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16.1.2013, sp.zn. 6MCD0/9/2012: „ pokiaľ ide o plynutie subjektívnej premlčacej doby, odvolací súd sa nestotožňuje s názorom žalovaného, že táto začína plynúť dňom, kedy oprávnený mohol zistiť skutkové okolnosti,

z ktorým možno vyvodiť vznik bezdôvodného obohatenia. Kým rešpektovanie princípu „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa (poskytovateľa, podnikateľa) treba vyžadovať v najvyššej možnej miere, jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Aj v prípade tohto princípu totiž platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov reality praktického života, a teda aj zdravému rozumu, odporuje požiadavka na podrobnej (až detailnej) znalosti právnych predpisov zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti, mu nemôže byť na ujmu.“ Vzhľadom na uvedené mal žalobca za to, že v prejednávacom prípade medzi žalobcom a žalovaným existuje písomná zmluva, preto v tomto prípade nie je odvolanie sa na rozhodnutie NS SR 1CDo 67/2011 namieste, a po správnosti je potrebné zisťovať, kedy nastal subjektívny moment, kedy sa oprávnený subjekt, teda žalobca reálne o vadnosti úkonu ako o skutočnosti rozhodnej pre vznik bezdôvodného obohatenia dozvedel. Poukázal tiež na rozsudok NS SR 3CDo 145/2004 a ako dôkaz navrhol výsluch žalobcu.

10. Ohľadom uvedenia termínu konečnej splatnosti zotrval žalobca na skutkových tvrdeniach uvádzaných v žalobe. Mal za to, že v súvislosti s termínom konečnej splatnosti sa vyžaduje dátumová špecifikácia tejto náležitosti. Ohľadne vyjadrenia RPMN v zmluve spôsobom od... do, považuje za neurčitý údaj, a poukazuje aj na vyjadrenie v rozhodnutí SD EÚ vo veci C 42/15 „42. Pokiaľ ide v treťom rade o otázku, či sa táto požiadavka podpísania stanovená vnútroštátnou právnou úpravou môže uplatňovať na všetky náležitosti takýchto zmlúv, je potrebné poznamenať, že „zmluva o úvere“ v zmysle článku 3 písm. c) smernice 2008/48 vyhotovená v súlade s článkom 10 ods. 1 tejto smernice písomne alebo na inom trvalom nosiči musí zrozumiteľne a presne uvádzať náležitosti upravené v článku 10 ods. 2 tejto smernice.“ Žalobca tiež vo svojom vyjadrení tvrdil, že pri uzatváraní zmluvy nemal možnosť výberu, musel akceptovať zmluvu takú aká mu bola predložená, pričom ak vychádza z textu samotnej Zmluvy o úvere, možnosť odmietnutia poistenia sa v texte nenachádza. V danej situácii má preto za to, že objektívne nemôže ísť o dobrovoľné náklady, ale o náklady povinné, ktoré boli podmienkou poskytnutia úveru a ktoré mali byť obligatórne premietnuté do celkových nákladov ako aj do parametra RPMN, čo sa nestalo.

11. Žalovaný sa k výške RPMN vyjadril, že je v úverovej zmluve uvedená korektne spolu s predpokladmi pre jej výpočet, ktoré sú uvedené priamo v úverovej zmluve. Uviedol, že pre výpočet RPMN je dôležitý presný dátum, kedy došlo k prvému čerpaniu finančných prostriedkov. Na základe úverovej zmluvy bol klientovi poskytnutý bezúčelový úver vyplatený bankovým prevodom na účet. Poukázal na to, že žalobca len deklaratívne konštatoval, že hodnota RPMN je v úverovej zmluve uvedená nesprávne, neuviedol však výpočet ani odôvodnenie, na základe ktorého k danému záveru dospel. Pokiaľ výpočet realizoval prostredníctvom internetových kalkulačiek, žalovaný zastáva názor, že tieto majú len informatívny charakter, ktorý nie je možný považovať za hodnoverný dôkaz preukazujúci nesprávnu hodnotu RPMN. Jediným oprávneným orgánom, ktorý vzhľadom na zložitosť samotného výpočtu RPMN môže uskutočňovať kontrolu RPMN je Národná banka Slovenska ako kontrolný orgán nebankových subjektov. Žalovaný pripomenul, že dátum čerpania úveru pri uzatváraní úverovej zmluvy nebol úplne jasný, bol obmedzený lehotou poskytnutou na komplementáciu zmluvy a overenie údajov uvádzaných klientom. Táto lehota udávala limitné hodnoty dátumu čerpania. Tým boli obmedzené aj limitné hodnoty intervalu medzi dátumom prvého čerpania a dátumom každej splátky, ktoré žalovaný ako veriteľ z dôvodu proklientského prístupu a čo najväčšej transparentnosti použil pre výpočet limitných hodnôt RPMN uvedených v zmluve v rozmedzí od 29,9% do 31,3%. Žalovaný mal za to, že z hodnoty RPMN uvedenej v úverovej zmluve od 29,9% do 31,3% je žalobcovi ako spotrebiteľovi jednoznačne jasné a zrejmé, v akej výške sú náklady v zmluve zahrnuté, preto mal žalovaný za to, že uvedená náležitosť úverovej zmluvy je splnená v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z.. Žalovaný v súvislosti s náležitosťou RPMN uvedenou v úverovej zmluve v rozpätí od - do dáva do pozornosti aj skutočnosť, že Krajským súdom v Trnave v rámci konania vedeného pod sp.zn. 26Co/78/2018 bola predložená prejudiciálna otázka Súdnemu dvoru EÚ v znení, či čl. 10 ods. 2 písm. g) smernice 2008/48/ES sa má vykladať tak, že túto náležitosť spĺňa zmluva o spotrebiteľskom úvere, v ktorej sa RPMN uvádza určitým rozmedzím hodnôt (od - do), alebo či vyžaduje určenie RPMN len jedným konkrétnym údajom, pričom rozhodnutie Súdneho dvora bude aplikovateľné aj na prípad tejto žalovanej úverovej zmluvy.

12. Okresný súd uviedol, že žalovaný k okolnostiam uzavretia zmluvy vypovedal, že zmluvu o úvere uzatvoril na základe telefonického rozhovoru, kde kontakt na žalovaného ako veriteľa našiel cez inzerát a v rámci telefonického kontaktu uviedol žalovanému všetky svoje osobné údaje, aj akú má predstavu o výške úvere. Na základe výšky príjmu mu žalovaný okamžite oznámil úverový rámec, ktorý poskytne a v rámci telefonického rozhovoru mu bolo odprezentované, že úver bude poistený, pričom nemal možnosť nijakého výberu, či chce alebo nie byť poistený a keďže potreboval peniaze, súhlasil so všetkým, o čom bol do telefónu informovaný. Úverovú zmluvu následne dostal poštou, podpísal ju a odoslal naspäť. Konkrétny dátum kedy bol úver poskytnutý a akým spôsobom si žalobca už nepamätal, uviedol len, že úverová suma bola pripísaná na jeho osobný účet, avšak dátum, kedy sa tak stalo, resp. koľko dní od podpisu zmluvy ubehlo si nepamätal. Žalobca ďalej uviedol, že úver spočiatku splácal, neskôr keď mal finančné problémy prestal splátky splácať, následne mu začal zamestnávateľ strhávať výšku splátky zo mzdy. Na otázku okresného súdu, z akého dôvodu kontaktoval advokáta a kedy sa tak stalo, žalobca uviedol, že z internetu ako aj od kamarátky mu boli poskytnuté informácie o tom, že mnoho spoločností, ktoré poskytujú takéto úvery nemajú zmluvy v súlade so zákonom. Niekedy koncom roka 2016 navštívil žalobca advokáta, ktorý si od nej zobral všetky podklady na preštudovanie a následne veľmi promptne podal žalobu na súd. Právny zástupca žalobcu k objasneniu prvej návštevy žalobcu v advokátskej kancelárii uviedol, že žalobca ho kontaktoval niekedy koncom roka, resp. na jeseň roku 2016. Žalobca mal viacero úverov, preto bolo potrebné spisový materiál preskúmať a nakoľko zistili, že sú mu strhávané jednotlivé splátky úveru zo mzdy, reagovali podaním návrhu na vydanie neodkladného opatrenia na Okresný súd Lučenec. Okrem toho boli na Okresnom súde Lučenec podané viaceré žaloby, nakoľko žalobca mal niekoľko typov úverov. V tomto konkrétnom prípade v konaní 8Csp/55/2017 bolo vydané neodkladné opatrenie, ktorým žalovanému bola uložená povinnosť zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy a súčasnému zamestnávateľovi žalobcu bola uložená povinnosť zdržať sa vykonania zrážok zo mzdy. Až na základe vydania tohto neodkladného opatrenia boli zrážky zo mzdy u žalobcu zastavené, a teda až v tomto čase mohli vyčíslieť konkrétnu výšku bezdôvodného obohatenia a následne mohli podať žalobu na súd, čo aj urobili.

13. Okresný súd rozhodnutie ohľadom námietky premlčania vznesenej žalovaným odôvodnil tým, že pri postupnom pokračujúcom získavaní majetkových hodnôt treba z hľadiska premlčania za samostatné nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia považovať nároky, ktoré vznikli zo samostatných oddeliteľných prípadov bezdôvodného obohatenia, aj keď ide o rovnaké subjekty a rovnaké skutkové podstaty zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie. Na uplatnenie každého takéhoto nároku začína plynúť premlčacia doba osobitne. Ak však nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia tvorí jeden celok (ako je tomu v súdnej veci), premlčacie doby začínajú plynúť až po skončení bezdôvodného obohacovania sa.

V predmetnej veci nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia tvorí jeden celok (zo zmluvy o hotovostnom úvere a revolvingovom úvere), a preto premlčacia doba môže začať plynúť až po skončení bezdôvodného obohacovania sa, k čomu v súdnej veci došlo až vydaním neodkladného opatrenia Uznesením Okresného súdu Lučenec, sp.zn. 8Csp/55/2017 - 19 zo dňa 23.02.2017. Až na základe takto vydaného neodkladného opatrenia, došlo k ukončeniu zrážok zo mzdy prostredníctvom zamestnávateľa žalobcu. Z uvedeného dôvodu sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia nepremičalo v objektívnej trojročnej dobe, nakoľko žaloba bola na súd podaná 14.6.2018. V tejto súvislosti okresný súd poukázal aj na právny názor vyslovený v uznesení Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 16Co/1392/2014-197 zo dňa 24.09.2015. Okresný súd ďalej poukázal na

- rozhodnutie NS SR sp.zn. 5Cdo/121/2009, podľa ktorého pre začiatok behu 2-ročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodný deň, kedy sa oprávnený skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a z toho získal. Pre záver dozvedieť sa o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto ho získal, je vždy rozhodujúce zistenie skutkového stavu v konkrétnom prípade.

- rozhodnutie NS SR sp.zn. 1Cdo/67/2011, podľa ktorého oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr.

Okresný súd uviedol, že judikatúra v otázke plynutia subjektívnej premlčacej doby podľa ustanovenia § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, je stabilizovaná v tom zmysle, že pre začiatok subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je rozhodujúci subjektívny moment, keď sa oprávnený dozvie všetky také okolnosti, ktoré sú relevantné pre uplatnenie

jeho práva na súde a nie je pritom rozhodujúce, že už mal skôr možnosť dozvedieť sa skutočnosti, na základe ktorých si mohol urobiť úsudok o vzniku bezdôvodného obohatenia a jeho výšku. Súčasne z judikatúry Najvyššieho súdu vyplýva, že vedomosť oprávneného o tom, že sa na jeho úkor niekto obohatil a o tom, v čí prospech k tomuto obohateniu došlo, musí byť skutočná, preukázaná, nielen predpokladaná (rozhodnutie II ÚS ČR sp.zn. 2460/2017 zo dňa 19.3.2018 v spotrebiteľskej veci).

14. Z vykonaného dokazovania, najmä z výsluchu žalobcu mal okresný súd preukázané, že žalobca nadobudol vedomosť o tom, že dochádza na jeho úkor k získavaniu bezdôvodného obohatenia až poradou s právnym zástupcom, niekedy v období jesene 2016. Následne podal na Okresnom súde Lučenec návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa domáhal uloženia povinnosti žalovanému zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy. Jeho návrhu súd vyhovel uznesením sp.zn. 8Csp/55/2017 - 19 zo dňa 23.02.2017, na základe ktorého prestal zamestnávateľ vykonávať zrážky zo mzdy u žalobcu a ten mohol reálne vyčíslíť výšku o ktorú sa žalovaný na jeho úkor obohatil a uplatniť si svoje právo na súde. V danom prípade preto objektívna i subjektívna premlčacia doba, začala plynúť rovnako. Nakoľko žaloba bola podaná na súde dňa 14.06.2018, okresný súd skonštatoval už na samotnom pojednávaní konanom dňa 27.05.2019, že nárok, ktorý uplatňuje žalobca v konaní nepovažuje za premlčaný, preto námietka premlčania vznesená zo strany žalovaného je nedôvodná.

15. Okresný súd ďalej v odôvodnení uviedol, že celková čiastka, ktorú musel spotrebiteľ zaplatiť bola uvedená v Zmluve v sume 3114,60 Eur, avšak táto suma sa nerovná celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť pri celkovej mesačnej splátke 57,23 Eur v počte splátok 60, čo predstavuje sumu 3433,80 Eur. Z uvedeného je zrejmé, že do tejto sumy nebol zahrnutý poplatok za poistenie, čo predstavuje 4,03 x 60 splátok, spolu teda 241,80 Eur, a tiež poplatky za služby uvedené v bode 52. a 54. úverovej zmluvy, teda poplatok 0,30 Eur a poplatok 0,99 Eur x 60 splátok, spolu 77,40 Eur, celkovo teda s poistným suma 319,20 (3433,80 - 319,20 = 3114,60). Z uvedeného je zrejmé, že do celkových nákladov neboli zahrnuté poplatky za poistné a ostatné poplatky, tým pádom bola nesprávne vyrátaná aj RPMN, a to v neprospech spotrebiteľa. Zákon č. 129/2010 Z.z. v § 2 písm. g) uvádza, že celkovými nákladmi spotrebiteľa sú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, dane a poplatkov akéhokoľvek druhu, pričom do týchto nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, ak chce získať spotrebiteľský úver. Z výpovede spotrebiteľa, teda žalobcu vyplynulo, že pri uzatvorení zmluvy nemal možnosť odmietnuť poistenie, resp. iné doplnkové služby. Úver mu bol aj s poistením a doplnkovými službami odprezentovaný ako celok, pričom ani z predpripraveného textu samotnej úverovej zmluvy nevyplývala jeho možnosť odmietnuť poistenie Prémium v sume 4,03 Eur mesačne. Pre okresný súd bolo evidentné, že spotrebiteľ musel prijať zmluvu, ktorá bola pripravená na predtlačenom formulári ako celok a takúto ju podpísať. V tomto prípade bolo potrebné aj náklady súvisiace s poistením a poplatky za doplnkové služby zahrnúť do celkových nákladov spotrebiteľa.

16. Okresný súd podporne uviedol, že vyjadrenie RPMN v bode 40. úverovej zmluvy v rozmedzí od 29,9 - do 31,3%, nie je možné považovať za súladné so zákonom č. 129/2010 Zb.z.. Žalovaný rozmedzie uvedenej RPMN odôvodnil tým, že presná hodnota RPMN závisí na dni poskytnutia úveru, ak klient súhlasil s tým, že mu presnú výšku RPMN oznámi po poskytnutí úveru. Okresný súd bol toho názoru, že zákon č. 129/2010 Zb.z. nepredpokladá v tomto smere uvedenie akéhosi rozpätia ročnej percentuálnej miery nákladov, ale vyžaduje uvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov v konkrétnom a jednoznačnom vyjadrení v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Údaj o RPMN v čase uzavretia zmluvy je dôležitý z toho hľadiska, že na jeho základe sa spotrebiteľ pri porovnaní RPMN uvádzaných pri spotrebiteľských úveroch poskytnutých konkurenciou, môže rozhodnúť, či danú zmluvu uzavrie alebo nie, či je pre neho výhodná alebo nie. Rovnaký názor vyslovil aj Krajský súd v Banskej Bystrici, v rozhodnutí č.k. 17Co/150/2018 zo dňa 23.01.2019. Podľa § 9 ods. 2 písm. f) ZSU, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, je jednou z náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvedenie doby trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Okresný súd konštatoval, že doba trvania zmluvy v uvedenom spotrebiteľskom úvere uvedená nie je vôbec, teda tento údaj absentuje a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru je uvedený len v podobe: 60 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15.dňa v poslednom mesiaci (bod 47 zmluvy). Takéto vymedzenie termínu konečnej splatnosti nie je v súlade so zákonom č. 129/2010 Zb.z. a pre bežného spotrebiteľa nemá nijakú výpovednú hodnotu. Tento údaj je neurčitý a zavádzajúci, nakoľko nie je totiž zo zmluvy ani zrejmý dátum poskytnutia úveru, na základe ktorého by si spotrebiteľ dokázal termín konečnej splatnosti odvodiť. V priebehu dokazovania bolo z výsluchu spotrebiteľky zistené, že sama si údaje poskytnutia

úveru nepamätá, a teda nevie určiť začiatok od ktorého by bolo možné odvodiť lehotu konečnej splatnosti úveru.

17. Okresný súd dospel k záveru, že vzhľadom na absenciu vyššie uvedených náležitostí, resp. ich nesprávneho uvedenia, sa úverová zmluva považuje za bezúročnú a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) b) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, t.j. ku dňu 04.04.2013. Plnením nad rámec poskytnutých istín úveru došlo k bezdôvodnému obohateniu zo strany žalovaného, a to plnením bez právneho dôvodu, ktoré musí žalovaný vydať žalobcovi podľa § 451 ods. 1 OZ.

18. V závere okresný súd konštatoval, že žalovaný porušil povinnosť uloženú mu zákonom č. 129/2010 Zb.z., a to vyhotoviť perfektnú a spotrebiteľovi zrozumiteľnú zmluvu o úvere, so všetkými zákonom vyžadovanými náležitosťami, pričom na základe dohody o zrážkach zo mzdy vymohol od žalobcu sumu 2.567,93 Eur a na základe dobrovoľnej platby žalobcu, ktoré vykonal poštovými poukazmi sumu 467,84 Eur, celkovo teda žalobca uhradil žalovanému sumu vo výške 3.035,77 Eur z čoho vyplýva, že v prípade vyhlásenia úverovej zmluvy za bezúročnú a bezpoplatkovú mal žalovaný nárok len na vrátenie poskytnutej finančnej čiastky, a to vo výške 1.700 Eur, preto došlo zo strany žalovaného k bezdôvodnému obohateniu sa o sumu 1.335,77 Eur. Predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. V dôsledku konštatovanej bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru, ktorý bol žalobcovi poskytnutý, vznikla žalovanému povinnosť vrátiť žalobcovi majetkový prospech vo vyššie uvedenej výške, získaný ako bezdôvodné obohatenie. Vzhľadom k tomu, že bolo v tomto konaní preukázané, že sa žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil, súd posúdil nárok žalobkyne uplatnený žalobou ako dôvodný.

19. Okresný súd uviedol, že žalovaný sa ako dlžník žalobcu dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu, v dôsledku čoho mu okrem povinnosti zaplatiť dlžnú sumu titulom bezdôvodného obohatenia vznikla aj povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania v zákonom stanovenej výške. Úroky z omeškania možno žalobcovi priznať len od času, kedy sa dlžník dostal do omeškania. Keďže Občiansky zákonník pri nároku na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia nestanovuje splatnosť nároku veriteľa, vzťahuje sa na splatnosť tohto práva § 563 Občianskeho zákonníka a veriteľ je povinný v záujme determinovania splatnosti vlastnej pohľadávky požiadať dlžníka o plnenie. V deň nasledujúci po takejto žiadosti je dlžník povinný plniť a v prípade márneho uplynutia danej lehoty sa na ďalší deň dostáva do omeškania. Za deň zročnosti pohľadávky uplatnenej v žalobe je potrebné považovať deň doručenia tejto žaloby žalovanému, t.j. 28.01.2019. Keďže k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu došlo dňa 29.01.2019 a v danom čase platila základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky vo výške 0,00 %, žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1335,77 Eur do zaplatenia.

20. O trovách konania súd rozhodol okresný súd podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) tak, že žalobcovi ako strane v konaní úspešnej priznal nárok náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

21. Proti rozsudku okresného súdu podal v celom rozsahu odvolanie žalovaný, a to z dôvodov podľa ust. § 365 ods.1 písm. f) a h) Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP). Voči nároku uplatnenému žalobcom opätovne vzniesol námietku premlčania v zmysle ust. § 100 ods.1 v spojitosti s ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ) o premlčaní majetkových práv žalobcu. Ohľadom plynutia subjektívnej 2-ročnej premlčacej doby žalovaný uviedol, že za jej začiatok možno považovať práve deň, kedy sa vykonali prvýkrát úhrady bez domnelého právneho dôvodu, keďže skutkové okolnosti boli žalobcovi známe. Žalobca vedel, že plní zo zmluvného vzťahu, vedel koľko plní a komu plní, keďže pri posudzovaní subjektívnej doby sa nevyžaduje mať znalosť právneho posúdenia veci, ale mať znalosť skutkových okolností a vzťahu, z ktorého sa žiada bezdôvodné obohatenie vydať. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/67/2018 a 3Cdo/169/2017. Žalovaný pripomenul, že žalobca uhradil sumu požičanej istiny vo výške 1.700 Eur splátkou zo dňa 17.06.2015. S ohľadom na vyššie uvedené je nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia po dátume 17.06.2017 premlčaný v subjektívnej premlčacej dobe. Žaloba bola podľa pečiatky súdu doručená dňa 14.06.2018. Ohľadom určenia počiatku plynutia 2-ročnej subjektívnej lehoty žalovaný poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 8Co/216/2016, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 17Co/315/2017, Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp.zn. 5Csp/30/2017, Okresného súdu Trnava sp.zn. 29Csp/7/2017. Žalovaný zdôraznil, že žalobca v zmluvnom vzťahu so žalovaným

vystupoval ako spotrebiteľ, teda slabšia strana, postavenie slabšej strany však neznamená, že tejto bude poskytnutá bezbrehá ochrana voči dodávateľovi ako strane silnejšej bez ohľadu na platné právo.

22. K výške RPMN žalovaný uviedol, že v úverovej zmluve je uvedená korektne spolu s predpokladmi pre jej výpočet, ktoré sú uvedené priamo v úverovej zmluve. Poukázal pritom na premennú S1, ktorá vyjadruje interval vyjadrený v rokoch a zlomkoch roka medzi dátumom prvého čerpania a dátumom každej splátky alebo platby poplatkov, keďže táto premenná je súčasťou vzorca na výpočet RPMN uvedeného v prílohe zákona č. 129/2010 Z.z. (ďalej len ZSU). Žalovaný uviedol, že z popisu jednotlivých položiek vzorca je zrejmé, že pri výpočte RPMN zohráva dôležitú úlohu aj presný dátum, kedy došlo k prvému čerpaniu finančných prostriedkov. Na základe žalovanej úverovej zmluvy bol klientovi poskytnutý bezúčelový úver vyplatený na bežný účet žalobcu. Okresný súd iba deklaratívne konštatoval, že hodnota RPMN je v úverovej zmluve uvedená nesprávne, absolútne však neuviedol výpočet ani odôvodnenie, na základe ktorého k danému záveru dospel. Žalovaný upozornil, že pokiaľ okresný súd realizoval výpočet prostredníctvom internetových kalkulačiek, je potrebné uviesť, že tieto obsahujú len políčka na základné údaje bez zohľadnenia akýchkoľvek špecifik jednotlivých poskytnutých úverov, na základe čoho vznikajú odchýlky. Žalovaný zastával názor, že internetové kalkulačky majú len informatívny charakter, čo je priamo uvedené aj na internetovej stránke, ich výsledky nie je možné považovať za hodnoverný dôkaz preukazujúci nesprávnu hodnotu RPMN, nakoľko tieto portály nie sú kompetentné a smerodajné na vyhodnocovanie správnosti výpočtu RPMN. Jediným oprávneným orgánom, ktorý vzhľadom na zložitosť samotného výpočtu RPMN môže uskutočniť kontrolu RPMN je Národná banka Slovenska ako kontrolný úrad nebankových subjektov. Pokiaľ ide o jednotlivé predpoklady pre výpočet RPMN, tieto sú uvedené priamo v texte úverovej zmluvy.

23. Žalovaný poukázal na Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES, v zmysle ktorej zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť vypočítané v čase uzavretia zmluvy o úvere, uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery. Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje, aby úverová zmluva obsahovala údaj o RPMN vypočítaný na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy, pričom neuvádza, akým konkrétnym spôsobom má byť údaj o RPMN vyjadrený, teda či má byť výsledok výpočtu napr. vyjadrený vo forme jedného konkrétneho čísla alebo môže byť vyjadrený, ak je daný dôvod pre takúto jeho vyjadrenie aj vo forme určitého rozpätia ohraničeného minimálnou hodnotou RPMN a jeho maximálnou hodnotou tak, ako to bolo vyjadrené aj v predmetnej úverovej zmluve. Poukázal na to, že Smernica vo svojom ustanovení požaduje uviesť RPMN „zrozumiteľne a stručne“, čo by malo byť rozhodujúcim kritériom pre eurokonformný výklad predmetného ustanovenia Zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný vyjadril presvedčenie, že postupoval v súlade so zákonom aj Smernicou a ich cieľom a poskytol žalobcovi úplné a najpresnejšie informácie v požadovanej, zrozumiteľnej a stručnej podobe. Tá žalobcovi umožnila porovnanie úveru ponúkaného žalovaným s akoukoľvek ďalšou ponukou na trhu. Z týchto dôvodov sa žalovaný domnieva, že nemôže ísť o ten istý prípad, ako je uvedenie nesprávneho údaje v neprospech spotrebiteľa alebo jeho úplné neuvedenie, ktoré vnútroštátna úprava podľa § 11 ods.1 písm.) ZSU sankcionuje tým, že sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Takáto sankcia by nemohla byť považovaná za primeranú, keď žalobca mohol riadne posúdiť rozsah svojich budúcich záväzkov. V tejto súvislosti poukázal žalovaný na uznesenie Súdneho dvora EÚ vo veci C-76/10 zo dňa 16.11.2010 a rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 zo dňa 09.11.2016. Zdôraznil, že z hodnoty RPMN uvedenej v úverovej zmluve od 29,9% do 31,3% je žalobcovi ako spotrebiteľovi jednoznačne jasné a zrejmé, v akej výške sú náklady v zmluve zahrnuté, preto mal žalovaný za to, že uvedená náležitosť úverovej zmluvy je splnená v zmysle § 9 ods.2 písm. j) ZSU a preto nie je správne a korektné sankcionovať ju bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou, nakoľko nejde o taký zásah do informatívnej povinnosti žalobcu, ktorý by mohol ohroziť schopnosť jeho posúdenia budúceho záväzku. V danom prípade mal spotrebiteľ v čase, keď sa rozhodoval, či uzatvorí so žalovaným predmetnú zmluvu o úvere jasnú informáciu, že RPMN spojená s úverom je najmenej vo výške 29,9% a najviac vo výške 31,3%, t.j. v rozmedzí maximálne 1,4%. Na základe uvedeného mal možnosť rozhodnúť sa, či zmluvu o úvere s RPMN vo výške maximálne 31,3% uzatvorí alebo nie. Uvedené rozpätie žiadnym spôsobom žalobcu nezavádza. Navyše suma, ktorú žalobca celkom zaplatí bola v zmluve uvedená presnou sumou ako celková čiastka splatná spotrebiteľom a žalobca mal teda k dispozícii súhrn informácií, na základe ktorých sa mohol kvalifikovane rozhodnúť.

24. Ohľadom skutočnosti, že RPMN bolo upravené v intervale, poukázal žalovaný na skutočnosť, že Krajský súd Trnava v rámci konania vedeného pod sp.zn. 26Co/78/2018 predložil Súdnemu dvoru EÚ

prejudiciálnu otázku v znení, či čl. 10 ods.2 písm. g) Smernice 2008/48/ES sa má vykladať tak, že túto náležitosť spĺňa zmluva o spotrebiteľskom úvere, v ktorej sa RPMN uvádza určitým rozmedzím hodnôt (od-do) alebo či vyžaduje určenie RPMN len jedným konkrétnym údajom, pričom rozhodnutie Súdneho dvora bude aplikovateľné aj na prípad tejto žalovanej úverovej zmluvy.

25. K celkovej čiastke splatnej spotrebiteľom žalovaný uviedol, že v úverovej zmluve je poistenie uvedené ako „poistenie výdavkov (dobrovoľné)“. Pokiaľ by klient o poistenie záujem nemal, v príslušnej kolónke by bolo uvedené „bez poistenia“. V tejto časti sú uvedené aj ďalšie alternatívne ponúkané služby, a to konkrétne služba „zmena výšky a počtu splátok“. Žalovaný uviedol, že klient je pri uzatváraní úverovej zmluvy dopytovaný okrem požadovanej výšky úveru a výšky splátok aj ohľadne možnosti uzatvorenia poisťného či iných doplnkových služieb a je len na slobodnom rozhodnutí samotného klienta, či sa pre niektorú z doplnkových služieb rozhodne alebo nie. Obdobný právny názor zaujal Okresný súd Brezno v konaní vedenom pod sp.zn. 4C/40/2014. Žalovaný ako dôkaz dobrovoľnosti uvedených služieb predložil úverovú zmluvu uzatvorenú s iným klientom, v prípade ktorej si klient poistenie nezvolil, preto je v políčku týkajúcom sa poistenia uvedené „bez poistenia“ a taktiež si nezvolil ani službu „odložené splátky“ ani službu „zmena výšky a počtu splátok“. Aj táto skutočnosť svedčí o dobrovoľnosti tak poistenia, ako aj ďalších alternatívnych služieb, preto žalovaný odmietol tvrdenie žalobcu o podmienený uzatvorenia úverovej zmluvy dojednaním dobrovoľnej služby, ktorá mu mala byť jednostranne nanútená. Dojednané poisťné a ani ďalšie alternatívne služby preto v zmysle uvedenej úpravy podľa § 2 písm. g) ZSU nebolo potrebné započítať do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, čo sa nakoniec odzrkadlilo aj v celkovej čiastke splatnej spotrebiteľom. Žalovaný zastával názor, že uvedený postup bol v súlade so zákonným znením, preto považoval za nedôvodné sankcionovať postup v zmysle zákona bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou. Poukázal tiež na to, že bližšie informácie o poistení boli žalobcovi ako klientovi poskytnuté v úverových zmluvných podmienkach, ktoré boli neoddeliteľne spojené so zmluvou, a to konkrétne v hlave 15 a tiež na strane 8. Žalovaný preto považoval za splnené všetky podmienky a náležitosti úverovej zmluvy v súlade so znením zákona o spotrebiteľských úveroch.

26. K dobe trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti žalovaný uviedol, že cieľom ust. § 9 ods.2 písm. f) ZSU bolo, aby mal spotrebiteľ informáciu, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Pripomenul, že aj keď zmluva neuvádza presný číselný dátum ukončenia zmluvy, veriteľ použil objektívne zistiteľné kritériá, podľa ktorých spotrebiteľ musí vedieť, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Mal preto za to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje náležitosti podľa ust. § 9 ods.2 písm. f) ZSU aj vtedy, pokiaľ veriteľ použije objektívne zistiteľné kritériá, z ktorých je nepochybne možné určiť dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru tak, ako je tomu v danom prípade. Spotrebiteľ teda disponuje informáciou, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru a preto je cieľ /sledovaný ust. § 96 ods.2 písm. f) ZSU dosiahnutý. Uviedol, že tento názor je v súlade aj s rozsudkom Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/2015 zo dňa 09.11.2016. Na podporu svojich tvrdení poukázal aj na novú legislatívnu úpravu a odkázal aj na rozhodnutie Okresného súdu Rimavská Sobota v konaní pod sp.zn. 10Csp/90/2017.

27. Vzhľadom na uvedené žalovaný navrhol, aby odvolací súd prihliadol na vznesenú námietku premlčania a rozhodnutie okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, prípadne aby rozhodnutie okresného súdu zmenil a priznal žalovanému nárok na náhradu trov prvostupňového aj odvolacieho konania.

28. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý sa v plnom rozsahu stotožnil so závermi okresného súdu a nenašiel žiadne pochybenia ani v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku, nakoľko súd prvej inštancie konajúci v predmetnej veci rešpektoval znenie § 220 ods.2 CSP, ktoré kladie určité zákonné nároky na kvalitu odôvodnenia rozsudku. Závery súdu prvej inštancie sú tak podľa žalobcu podložené dostatočným zdôvodnením, z ktorého je zrejme, akým spôsobom sa súd prvej inštancie vysporiadal s relevantnými tvrdeniami strán.

29. K otázke premlčania žalobca uviedol, že nesúhlasí s prístupom žalovaného k otázke posudzovania začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty a v súlade so svojimi predchádzajúcimi písomnými vyjadreniami opakovane poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1Cdo/67/2011 a 3Cdo/169/2017. Uviedol, že žalobcovi je známa rozmáhajúca sa prax niektorých súdov viazať začiatok

plynutia subjektívnej premlčacej lehoty v oblasti spotrebiteľského úverového práva za situácie, kedy sa svojich peňažných nárokov voči dodávateľom domáhajú spotrebiteľia na moment, kedy došlo zo strany spotrebiteľa k preplateniu istiny poskytnutého úveru. Podľa názoru žalobcu súdy aplikujúce vyššie kritérium na posúdenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty postupujú jednoznačne nesprávne, neodôvodnene stotožňujú a porovnávajú prípady, ktoré sú svojou povahou diametrálne odlišné, aby sa nakoniec odvolávali na tie rozhodnutia vyšších súdnych inšancií, resp. tie ich časti vytrhnuté z kontextu, ktoré pre posúdenie otázky subjektívnej premlčacej lehoty v danom konkrétnom prípade buď vôbec nie sú relevantné, resp. z nich ani nevyplývajú také závery, ako sa súdy aplikujúce toto vyššie uvedené kritérium snažia presadiť. Nesprávnosť úvah stanovujúcich počiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty v súvislosti s nárokmi spotrebiteľov na zaplatenie nedôvodne zaplatenej peňažnej sumy v oblasti spotrebiteľského úverovania na moment preplatenia istiny sa odvíja od nesprávneho predpokladu, že spotrebiteľ už v čase vykonania úhrady bezdôvodne údajne musel o tejto bezdôvodnosti vedieť. Odcitoval v tejto súvislosti odôvodnenie rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6MCdo/9/2012 s poukazom na to, že neznalosť zákona neospravedlňuje sa v spotrebiteľsko-právnej oblasti aplikuje obmedzene iba cez princíp ochrany spotrebiteľa. V tejto časti sa tak stotožnil s rozhodnutím okresného súdu.

30. Pokiaľ ide o celkovú čiastku na zaplatenie a RPMN, zotrval na závere, že celková čiastka úveru mala byť uvedená vo výške 3.433,80 Eur (57,23 Eur x 60). Podľa názoru žalobcu náklad žalobcu v podobe poistného, náklad žalobcu v súvislosti s možnosťou zmeny výšky a počtu splátok a náklad žalobcu v súvislosti so službou odklad splátok mali byť započítané do celkových nákladov a tak aj do celkovej čiastky na zaplatenie a mali vstúpiť do vzorca pre výpočet RPMN, pretože v súvislosti s vyššie uvedenými nákladmi žalobca nemal na výber a musel ich akceptovať bez možnosti ich odmietnutia. Žalobca pritom vychádzal z textu samotnej zmluvy o úvere, kde sa žiadna možnosť odmietnutia vyššie uvedených nákladov nenachádza. Za danej situácie preto objektívne nemôže ísť o dobrovoľné náklady, ale o náklady povinné, ktoré boli podmienkou poskytnutia úveru a ktoré mali byť obligatórne premietnuté do celkových nákladov a tak aj do celkovej čiastky na zaplatenie, čo sa v danom prípade nestalo. Dôkazné bremeno ohľadom preukázania individuálneho charakteru dojednaní týkajúcich sa predmetných nákladov žalobcu leží na žalovanom. Pokiaľ žalovaný vychádzal pri výpočte RPMN z nesprávneho údaju o celkovej čiastke na zaplatenie, ktorá je v skutočnosti vyššia než uvádza zmluva o úvere, musí byť nesprávne uvedená aj náležitosť RPMN. Nad rámec uvedeného žalobca uviedol, že náležitosť RPMN je v zmluve o úvere uvedená neurčito, a to intervalom od 29,9% do 31,3%, čo považuje za neurčitý údaj o podstatnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Poukázal pritom aj na názor vyjadrený v rozhodnutí Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 a uviedol, že spôsob uvedenia náležitosti RPMN v zmluve o úvere zo strany žalovaného tieto požiadavky nespĺňa. Pridržal sa názoru, že údaj o RPMN vyjadrený rozpätím od-do neumožňuje spotrebiteľovi riadne posúdiť rozsah svojho záväzku. Nemôže byť dôležité ani to, či sa jedná len o malé alebo veľké rozpätie, pretože by to otváralo priestor na rôzne subjektívne výklady zo strany dodávateľov.

31. Ohľadom doby trvania a termínu konečnej splatnosti žalobca uviedol, že zmyslom zákonného ustanovenia vyžadujúceho uvádzanie termínu konečnej splatnosti v zmluve o spotrebiteľskom úvere je, aby spotrebiteľ bol pri podpise zmluvy informovaný o presnom údaj, kedy nastane konečná splatnosť úveru. Tento nedostatok nemožno nahradiť apelovaním na aktivitu spotrebiteľa vedúcu k určeniu presného termínu konečnej splatnosti matematickými operáciami z iných v zmluve dohodnutých údajov. Má tak za to, že v súvislosti s konečnou splatnosťou sa vyžaduje dátumová špecifikácia tejto náležitosti, v prospech čoho svedčí to, že pokiaľ by bolo postačujúce jej uvedenie aj cez jej možné vyvodenie z náležitostí iných ďalších, v tom prípade by nebola náležitosť termín konečnej splatnosti zaradená zákonom medzi obligatórne náležitosti. Pri posudzovaní obsahovej stránky zmluvy o úvere v smere jej povinných obsahových náležitostí je potrebné aplikovať Zákon o spotrebiteľských úveroch platný a účinný v čase jej uzatvorenia, ktorý vyžadoval aj túto náležitosť. Ani eurokonformný výklad zákona nie je absolútny, pretože takýto výklad nemôže nahradiť výslovné znenie zákona, pretože by sa jednalo o výklad kontra legem. Poukázal v tejto súvislosti na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-212/04 zo dňa 04.07.2006. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu ako správny potvrdil a súčasne priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

32. Krajský súd v Banskej Bystrici o odvolaní žalovaného rozhodol rozsudkom č.k. 43Co/77/2019-148 zo dňa 17. októbra 2019 tak, že rozhodnutie okresného súdu v prvej výrokovej vete zrušil, druhú výrovkovú

vetu rozhodnutia okresného súdu zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol a tretiu výrokovú vetu rozhodnutia okresného súdu zmenil tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %. Žalovanému zároveň priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

33. Odvolací súd poukázal na to, že žaloba bola na okresný súd podaná dňa 13.06.2018 a pre platby, ktoré zaslal žalobca žalovanému pred júnom 2016 mal za to, že uplynula dvojročná subjektívna premlčacia lehota. Uviedol, že premlčanie sa nevzťahuje na platby zaslané žalovanému od júna 2016 do januára 2017 v celkovej výške 450,42 Eur. V rozsahu tejto časti nároku mal odvolací súd za to, že na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu nedošlo, pretože Zmluva o hotovostnom úvere spĺňala náležitosti vyžadované v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. (ďalej len ZSÚ) a preto neboli splnené podmienky na to, aby bol úver v zmysle § 11 ods. 1 ZSÚ považovaný za bezúročný a bez poplatkov. Odvolací súd vyjadril názor, že Zákon o spotrebiteľských úveroch nevyklučuje možnosť určenia RPMN formou intervalu v prípadoch, kedy nie je známy termín reálneho poskytnutia finančných prostriedkov. Dospel k záveru, že spotrebiteľ mohol uzavrieť zmluvu aj bez poistenia a že suma doplnkových služieb v zmysle § 2 písm. g) ZSU nemala byť súčasťou celkových nákladov, preto ani nemusela byť zahrnutá do celkovej čiastky platenej spotrebiteľom a neovplyvnila tak výšku RPMN.

34. Voči rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, v ktorom primárne namietol, že odvolací súd neuviedol, na základe akého procesného ustanovenia Civilného sporového poriadku rozhodol o zrušení prvého výroku rozsudku okresného súdu. Namietol tiež závery odvolacieho súdu pri posúdení neurčitosti hodnoty RPMN určenej intervalom a nie konkrétnou hodnotou a posúdenie vplyvu sumy doplnkových služieb a poistného na RPMN.

35. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 9Cdo/87/2020 zo dňa 24. februára 2021 na základe dovolania podaného žalobcom rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43 Co/77/2019 zo dňa 17. októbra 2019 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Dovolací súd uviedol, že z rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že tento dospel k záveru že zmluva o úvere nie je bezúročná a bezpoplatková, preto neboli splnené podmienky, aby súd prvej inštancie určil, že spotrebiteľský úver, ktorý poskytla žalovaná žalobcovi je bezúročný a bez poplatkov. Odvolací súd preto bez ďalšieho zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie v prvom výroku. Dovolací súd poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu SR (III. ÚS 46/2013 a II. ÚS 120/2020) a v súvislosti so zrušením prvej výrokovej vety rozhodnutia okresného súdu zdôraznil, že podstatou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je vysvetlenie, objasnenie a obhájenie toho, ako súd procesne postupoval (vrátane toho, ako rozhodol) a ako také nemôže byť od doterajšieho procesného postupu oddelené. Na základe uvedeného mal dovolací súd za to, že dovolanie bolo prípustné a dôvodné a preto rozhodnutie odvolacieho súdu v dovolaní napadnutej časti v zrušujúcom výroku a v súvisiacich výrokoch - výroku o zamietnutí žaloby a vo výrokoch o náhrade trov konania zrušil a vec vrátil na ďalšie konania. Vzhľadom na dôvod zrušenia rozhodnutia odvolacieho súdu sa dovolací súd nezaoberal opodstatnenosťou uplatnenia ďalších dovolacích námietok.

36. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací vytýčil na deň 17.06.2021 pojednávanie v zmysle § 385 CSP, aj keď nepovažoval za potrebné dokazovanie zopakovať ani doplniť, pretože okresný súd vykonal dokazovanie navrhnutými dôkazmi a dospel k skutkovým zisteniam, ktoré sporné neboli. Po rozhodnutí odvolacieho súdu však došlo k posunu v právnom posúdení otázky určenia RPMN v zmluvách o spotrebiteľskom úvere intervalom, a preto odvolací súd považoval za vhodné odvolanie prejednať za účasti oboch sporových strán tak, aby sa tieto mohli vyjadriť k právnomu posúdeniu veci. Odvolací súd mal za to, že ust. § 385 CSP umožňuje odvolaciemu súdu prejednať odvolanie aj v tých prípadoch, kedy mu túto povinnosť výslovne neukladá (§ 385 ods. 1 CSP), teda aj v tých prípadoch, kedy dokazovanie nie je potrebné zopakovať alebo doplniť.

37. Žalobca podaním zo dňa 02.06.2021 poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-290/19 (RN proti Home Credit Slovakia, a.s.), ktoré pripojil k podaniu. Podanie žalobcu bolo doručené žalovanému dňa 04.06.2021.

38. Žalovaný podaním zo dňa 10.06.2021 ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní a súhlasil s tým, aby pojednávanie prebehlo v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu. Uviedol, že k žalobe nemá k dispozícii žiadne ďalšie skutočnosti a dôkazy okrem tých, ktoré už uviedol vo svojich vyjadreniach k žalobe.

39. Žalobca na pojednávaní zotrval na všetkých vyjadreniach uvedených v predchádzajúcich písomných podaniach a vyjadreniach. Upozornil na posun posudzovania náležitostí zmlúv o spotrebiteľských úveroch v súvislosti s rozhodnutím ESD C-290/19 zo dňa 19.12.2019 a zdôraznil, že ak čo len jedna náležitosť zmluvy v rozpore so zákonom chýba, nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je dôvodný.

40. Pre posúdenie uplynutia premlčacej doby (objektívnej aj subjektívnej) poukázal na rozhodnutie ESD C-485/19 zo dňa 22.04.2021.

41. Odvolací súd vychádzal zo skutkového stavu tak, ako ho zistil okresný súd: Dňa 04.04.2013 uzavrel žalobca so žalovaným Zmluvu o hotovostnom úvere a zmluvu o revolvingovom úvere č. 4304009993, na základe ktorej poskytol žalovaný žalobcovi úver vo výške 1.700 Eur. Žalobca sa zaviazal splatiť úver v 60-tich splátkach po 57,23 Eur mesačne. Celková čiastka splatná spotrebiteľom bola určená sumou 3.114,60 Eur. V úverovej zmluve bola uvedená ročná úroková sadzba: 26,40%, RPMN: od 29,9 - do 31,3%, priemerná hodnota RPMN: 18,86%, spôsobom úhrady splátok: poštovou poukážkou a lehota splatnosti: 60 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15.dňa v poslednom mesiaci. Spôsob výplaty klientovi bol dohodnutý v bode 48. úverovej zmluvy : bankovým prevodom klientovi.

42. V bode 51. Úverovej zmluvy, s názvom „Poistenie výdavkov“, klient podpísal zmluvu vyjadril súhlas s tým, aby bol poisťníkom poistený pre prípad dlhodobej pracovnej neschopnosti, straty pravidelného zdroja príjmu a ďalej pre prípad invalidity, pravidelného zdroja príjmu a ďalej pre prípad invalidity alebo smrti následkom úrazu. Úhrada za poistenie Prémium predstavovala sumu 4,03 Eur mesačne (7,58% z pravidelnej mesačnej splátky úveru bez poistenia).

43. V bode 52. úverovej zmluvy, klient a spoločnosť uzavreli Dohodu o možnosti zmeny a výšky, počet splátok, pričom poplatok za službu (zahrnutý v splátke) predstavuje 0,30 Eur.

44. V bode 54. úverovej zmluvy, klient a spoločnosť uzavreli Dohodu o službe odložené splátky, pričom poplatok za službu (zahrnutý v splátke) predstavuje 0,99 Eur.

45. Za obdobie od 5/2013 do 4/2014 žalobca poštovými poukazmi uhradil 6 mesačných splátok vo výške 57,23 Eur a 2 mesačné splátky vo výške 62,23 Eur. Spolu poštovými poukazmi uhradil 467,84 Eur.

46. Za obdobie od 7/2014 do 1/2017 na základe vykonaných zrážok zo mzdy žalobcu bolo v prospech žalovaného uhradených 2.567,93 Eur.

47. Uznesením Okresného súdu Lučenec 8Csp/55/2017-19 zo dňa 23.02.2017, súd nariadil neodkladné opatrenie, ktorým uložil žalovanému povinnosť zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy.

48. Podľa § 290 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy, alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.

49. Podľa § 295 CSP, súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz.

50. Podľa § 300 CSP, na konanie podľa tohto oddielu sa primerane použijú všeobecné ustanovenia o konaní, ak nie je ustanovené inak.

51. Podľa § 2 písm. a) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa je spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, zamestnania alebo povolania.

52. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len ZSÚ), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

53. Podľa § 2 písm. a), b), d) ZSÚ, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania, veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti, zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

54. Podľa § 9 ods. 2 ZSÚ, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

- a) druh spotrebiteľského úveru,
- b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,
- c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,
- e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,
- f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
- g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,
- i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,
- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
- k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,
- l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,
- n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,
- o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
- q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
- r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,
- s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,
- t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,
- u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,

x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23,

y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok.

55. Podľa § 11 ods. 1 písm. a) ZSÚ, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa §9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1.

b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

56. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

57. Podľa § 52 ods. 2 OZ ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, účastníkom ktorých je spotrebiteľ sa použijú vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

58. Podľa § 53 ods. 1 OZ, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

59. Podľa § 53 ods. 2 OZ, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

60. Podľa § 53 ods. 3 OZ, ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

61. Podľa § 54 ods. 1, prvá veta OZ, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa.

62. Podľa § 107 ods. 1 OZ, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, kedy sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

63. Podľa § 107 ods. 2 OZ, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

64. Podľa § 451 ods. 1 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

65. Ako odvolací súd uviedol vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí, okresný súd zistil skutkový stav riadne a dostatočne, takže nebolo nutné dokazovanie opakovať ani doplniť. Odvolací súd sa však nestotožnil s právnym posúdením zisteného skutkového stavu vzhľadom na posúdenie námietky premlčania, vznesenej žalovaným.

66. Dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu vzhľadom na procesné pochybenie odvolacieho súdu bez toho, aby preskúmaval opodstatnenosť uplatnenia ďalších dovolacích námietok. V rozsahu právneho posúdenia začatia plynutia objektívnej a subjektívnej lehoty tak nemal dovolací súd dôvod odchýliť sa od svojho predchádzajúceho právneho posúdenia.

67. Pokiaľ ide o námietku premlčania, v prípade nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia sa právo na jeho vydanie v zmysle § 107 ods.1 OZ premlčí v subjektívnej lehote dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, pričom zároveň zmysle § 107 ods.2 OZ plynie objektívna premlčacia lehota tri roky počítaná odo dňa, kedy k bezdôvodnému obohateniu došlo.

68. Okresný súd správne v odôvodnení uviedol, že pokiaľ márne uplynie jedna z uvedených premlčacích dôb (subjektívna alebo objektívna), nie je možné oprávnenému právo na vydanie bezdôvodného obohatenia priznať. V rozpore s týmto tvrdením okresný súd zároveň dospel k záveru, že právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa v prejednávacom prípade nepremičalo ani v objektívnej 3-ročnej dobe, nakoľko žaloba bola podaná na súd 14.06.2018. V skutočnosti žaloba bola okresnému súdu doručená 13.06.2018 o 15:33 hod., dňa 14.06.2018 bola iba na žalobu umiestnená pečiatka podateľne.

69. Odvolací súd sa nestotožnil so záverom, že v danom prípade nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia tvorí jeden celok a preto premlčacia doba môže začať plynúť až po skončení bezdôvodného obohacovania sa. Pojem „obohacovanie sa“ Občiansky zákonník v ust. § 107 ods. 1 a 2 OZ ani nepoužíva, citované ustanovenie obsahuje gramatický tvar „obohatenie“. Plynutie premlčacej doby sa počíta z objektívneho hľadiska odo dňa, kedy ku konkrétnemu obohateniu objektívne došlo a zo subjektívneho hľadiska začína plynúť premlčacia doba odo dňa, kedy sa oprávnený subjektívne dozvedel, že k obohateniu došlo a kto sa na jeho úkor obohatil. Občiansky zákonník tak vychádza z pojmu obohatenie, ako z ukončeného deja, ktorého výsledkom je, že k určitému dňu sa na úkor povinného iný subjekt obohatil. Nejde tak o akýsi „pokračujúci protiprávny čin“, ktorý by sa skladal z viacerých čiastkových obohatení.

70. Ustanovenie § 107 ods. 2 OZ jednoznačne uvádza, že právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčí najneskôr za 3 roky v objektívnej premlčacej lehote odo dňa, keď k nemu došlo. V prejednávacom prípade označil žalobca za obohatenie skutočnosť, že na účet žalovaného zaslal platby, na ktoré žalovaný podľa jeho názoru nemal nárok z dôvodu, že úver, ktorý od neho prevzal mal byť vyhodnotený ako bezúročný a bez poplatkov.

71. Ak žalobca posielal žalovanému finančné prostriedky bez právneho dôvodu, jednotlivými platbami sa žalovaný obohatil v rozsahu danej platby vždy ku dňu, kedy túto platbu prijal. Obohatenie v rozsahu jednotlivých platby tak získal žalovaný ku dňu tejto platby. V danom prípade nešlo o nedeliteľné jednotné plnenie, ale išlo o poskytovanie samostatných súm a teda ak došlo k bezdôvodnému obohateniu, tak k nemu dochádzalo vždy v rozsahu jednotlivých čiastkovej sumy a pre každú prijatú platbu sa objektívne odo dňa jej prijatia počíta začiatok plynutia doby na uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Bezdôvodné obohatenie je faktickým prijatím niečoho, čo prijímateľovi „nepatrí“ o čo sa bezdôvodne obohatil. Nie je to jedno plnenie poskytované v splátkach, ako tomu býva pri zmluvných plneniach, kedy záväzok dlžníka predstavuje jeden celok, ktorý je iba plnený v čiastkových splátkach.

72. Zmluvným plnením poskytnutým žalobcom v splátkach, teda čiastočnými plneniami jedného celku boli platby posielané žalovanému iba do momentu, kým boli poskytované na základe platného právneho dôvodu. Keď sa však v dôsledku Zákona o spotrebiteľských úveroch stal úver žalobcu bezúročným a bez poplatkov, plnenie poskytované žalobcom stratilo zmluvný charakter a stalo sa bezdôvodným obohatením žalovaného, už nebolo čiastkami zmluvného plnenia. Potom na strane neoprávneného príjemcu došlo vždy k samostatnému bezdôvodnému obohateniu v rozsahu každej samostatnej platby. Bezdôvodné obohatenie nie je možné „zosplátniť“ ako plnenie zo zmluvy, pri ktorom je možné odňať dlžníkovi oprávnenie splatiť dlh čiastkovými plneniami. Preto odvolací súd nesúhlasí s názorom okresného súdu, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia tvorí v súdnej veci jeden celok a premlčacie doby začnú plynúť až po ukončení bezdôvodného „obohacovania sa“. Takéto vymedzenie je v rozpore s Občianskym zákonníkom, ktorý bezdôvodné obohatenie vymedzuje ako majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu a majetkový prospech bez právneho dôvodu nadobudol žalovaný každou platbou, prijatou neoprávnené. Teória okresného súdu by totiž viedla k záveru, že ku dňu prijatia

každkej platby zaslanej žalobcom žalovanému nad istinu bolo toto prijatie oprávnené a bezdôvodným obohatením sa stalo až prijatím poslednej neoprávnenej platby, kedy bolo „obohacovanie“ ukončené ako celok. Preto subjektívna ani objektívna lehota na premlčanie nároku na jeho vydanie nemôže začať plynúť pre ukončením „obohacovania sa“. Takýto výklad by nebol v súlade s vymedzením bezdôvodného obohatenia.

73. Zo skutkového stavu zisteného okresným súdom vyplýva, že prvýkrát sa žalovaný obohatil v máji 2015, kedy zo splátky 114,46 Eur zaplatenej žalobcom 87,56 Eur predstavovalo doplatenie istiny vo výške prijatého úveru 1.700 Eur a zvyšných 29,90 Eur už bolo poskytnutých nad rámec istiny, teda predstavovalo bezdôvodné obohatenie. Žalovaný totiž v zmysle predložených dôkazov zaplatil v období 05/2013-04/2014 poštovými poukazmi 467,84 Eur. V období od 07/2014-04/2014 zaplatil 10x114,46 Eur, teda 1.144,60 Eur. Ku koncu apríla 2014 tak bolo splatených 467,84 Eur + 1.144,60 Eur = 1.612,44 Eur a do istiny 1.700 Eur zostávalo doplatiť už len 87,56 Eur. Preto z platby zaslanej žalobcom v máji 2015 vo výške 114,46 Eur predstavovalo doplatenie istiny sumu 87,56 Eur a zvyšok 29,9 Eur už bolo zaplatené nad rámec istiny. Následne aj každá ďalšia platby zaslaná žalobcom žalovanému bola zaslaná bez právneho dôvodu a teda predstavovala bezdôvodné obohatenie.

74. Okresný súd sa pri posúdení námietky premlčania koncentroval na určenie začiatku plynutia objektívnej lehoty a nevysporiadal sa so skutočnosťou, že ani samotný žalobca nevedel presne uviesť (a už vôbec nie preukázať), kedy presne sa dozvedel o tom, že splátky, ktoré poskytoval žalovanému mali podľa jeho názoru charakter bezdôvodného obohatenia, čo podľa žalobcu malo zakladať začiatok plynutia premlčacej doby. Presné určenie začiatku plynutia premlčacej doby je pritom v danom prípade kľúčové. Okresný súd vychádzal zo súhlasných tvrdení žalobcu a jeho právneho zástupcu, že žalobca nadobudol vedomosť o tom, že dochádza na jeho úkor k získavaniu bezdôvodného obohatenia až poradou s právnym zástupcom, niekedy v období jesene 2016. Toto tvrdenie v konaní nebolo vyvrátené, preto ho odvolací súd považoval za nesporné a prihliadol k nemu.

75. V súvislosti so skutkovým stavom uvedeným žalobcom a jeho právnym zástupcom treba v prejednávanej veci zdôrazniť, že žalobca sa o právnej kvalifikácii plnenia ako bezdôvodného obohatenia dozvedel počas jesene 2016 (presný deň nevedel uviesť). Keďže prvá platba, ktorú by bolo možné vyhodnotiť ako bezdôvodné obohatenie bola pripísaná na účet žalovaného v máji 2015, objektívna premlčacia lehota k tejto platbe uplynula v máji 2018 a subjektívna premlčacia lehota k tejto prvej platbe uplynula v máji 2017. Argument uvedený žalobcom, že žalobca nepoznal na jeseň 2016 celú výšku bezdôvodného obohatenia, keďže mu stále boli strhávané splátky zo mzdy je vzhľadom na bezdôvodné obohatenie prijaté v máji 2015 irelevantné, pretože jeho výšku (a výšku ďalších platieb strhnutých zo mzdy žalobcu do jesene 2016) žalobca poznal. Nič mu tak nebránilo podať žalobu na vrátenie bezdôvodného plnenia. Zrážky zo mzdy prestal zamestnávateľ žalobcu realizovať vo februári 2017 na základe neodkladného opatrenia nariadeného okresným súdom pod č.k. 8Csp/55/2017-19 zo dňa 23.02.2017. Z citovaného neodkladného opatrenia pritom vyplýva, že bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru sa žalobca domáhal už v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia zo dňa 17.02.2017. Subjektívna premlčacia lehota prvej neoprávnenej platbe pritom uplynula až v máji 2017, kedy už mal žalobca najneskôr od februára 2017 subjektívne presvedčenie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a mal teda do mája 2017 možnosť podať žalobu už aj vzhľadom na sumár všetkých platieb (všetkých bezdôvodných platieb, od mája 2015 do januára 2017). Pokiaľ napriek tejto skutočnosti podal žalobu až v júni 2018, bolo to jeho vlastné rozhodnutie, ktoré malo za následok, že objektívna premlčacia doba na platbu za máj 2015 (v časti 29,90 Eur) a subjektívna premlčacia doba na platby zaslané v období 05/2015-05/2016 už ku dňu podania žaloby 13.06.2018 uplynula. Vzhľadom na vznesenie námietky premlčania žalovaným tak nie je možné žalobcovi v tomto rozsahu nárok uplatnený žalobou priznať.

76. Odvolací súd dopĺňa, že za premlčané považuje iba platby do mája 2016 z toho dôvodu, že z vyjadrenia žalovaného vyplýva, že platby mu boli poskytované k sedemnástemu dňu v mesiaci. Preto pokiaľ bola žaloba podaná 13.06.2018, k júrovej platbe zo dňa 17.06.2016 ešte subjektívna (ani objektívna) premlčacia lehota neuplynula.

77. Pokiaľ ide o všeobecné právne posúdenie začatia plynutia subjektívnej a objektívnej premlčacej lehoty, odvolací súd v tejto súvislosti prisvedčil argumentácii žalovaného, ktorý správne poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/169/2017, ktorý sa komplexne v odôvodnení vysporiadal s otázkou začatia plynutia premlčacej doby v prípade uplatnených nárokov na vydanie bezdôvodného

obohatenia v sporoch, kedy si spotrebiteľ uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia od nebankového subjektu. Najvyšší súd sa v odôvodnení tohto rozhodnutia vysporiadal aj s právnou argumentáciou zhodnou s argumentáciou žalobcu v prejednávanej veci, kedy rovnako spotrebiteľ v konaní pred Najvyšším súdom poukázal na rozhodnutie 6 Mcdo/9/2012 a domáhal sa toho, že v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach ustupuje princíp „právo patrí bdelym“ princípu ochrany spotrebiteľa. Najvyšší súd v rozhodnutí 3Cdo/169/2017 upozornil, že rozhodnutie 6Mcdo/9/2012 bolo vydané v skutkovo a právne odlišnej (exekučnej) veci, líšiacej sa od predmetu sporu žalobcu a žalovaného nielen z hľadiska podstaty a účelu konania, ale aj z hľadiska procesného postavenia spotrebiteľa. Zdôraznil, že v konaní 6 Mcdo/9/2012 poukázal Najvyšší súd na uvedený princíp v súvislosti s riešením procesnej otázky, v danom prípade sa žalobca domáha uplatnenia tohto princípu na posúdenie hmotnoprávnej otázky.

78. Najvyšší súd SR výslovne uviedol, že otázka plynutia subjektívnej premlčacej doby (v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia) už bola dovolacím súdom vyriešená a citoval rozhodnutia NS SR 1Cdo/67/2011 a 5Cdo/121/2009. V súlade s uvedenými rozhodnutiami formuloval Najvyšší súd SR záver, že objektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu, keď k bezdôvodnému obohateniu skutočne (fakticky) došlo a to bez ohľadu na to, či o ňom oprávnený vedel, alebo nie. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Pre začiatok behu dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodný deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Pre záver o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto ho získal, je vždy rozhodujúce zistenie skutkového stavu a teda nie posúdenie jeho právnej kvalifikácie.

79. Vzhľadom na skutočnosť, že v prejednávanej veci sa plynutie premlčacej doby posudzuje vzhľadom na skutkovo zhodný stav v právnom spore rovnakého typu (uplatnenie nároku spotrebiteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia dodávateľa na základe splátok úveru, o ktorom žalobca tvrdí že je bezúročný a bez poplatkov), odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s argumentáciou Najvyššieho súdu v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/169/2017 a preto v prejednávanej veci aplikoval rovnaké závery.

80. Odvolací súd je pritom oboznámený s nálezom Ústavného súdu I. ÚS 51/2020-50 zo dňa 09.06.2020, ktorým tento namieta procesný postup Najvyššieho súdu SR vzhľadom na rozhodovanie o dovolaniach v súvislosti s posúdením plynutia subjektívnej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia v spotrebiteľských sporoch. I keď z odôvodnenia Ústavného súdu vyplýva, že tento zdôraznil potrebu vysporiadať sa so spotrebiteľským charakterom vzťahu, kedy Najvyšší súd nesprávne vyhodnotil analógiu v skutkovom stave ak dovolanie vecne nepreskúmal, ale ho odmietol, Ústavný súd zatiaľ v citovanom rozhodnutí neodmietol záver, že pre zistenie o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto ho získal, je rozhodujúce zistenie skutkového stavu a teda nie posúdenie jeho právnej kvalifikácie. Ústavný súd iba upozornil, že táto právna otázka v spotrebiteľskom spore doposiaľ Najvyšším súdom vyriešená nebola a naznačil, že pri jej posúdení sa bude nutné vysporiadať práve so špecifikami ochrany spotrebiteľa. V dôsledku uvedeného zatiaľ rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 3Cdo/169/2017 vydané v spotrebiteľskej veci prekonané nebolo, odvolací súd preto zatiaľ nemá dôvod odchyliť sa od svojej predchádzajúcej rozhodovacej praxe, pri ktorej sa so závermi uvedenými Najvyšším súdom v citovanom rozhodnutí stotožnil.

81. Odvolací súd pri posudzovaní začiatku plynutia premlčacej doby v súlade s ustálenou judikatúrou Najvyššieho súdu SR, aplikujúc ust. § 107 ods. 1 a 2 OZ, dospel k záveru, že subjektívna premlčacia doba začala žalobcovi v prípade, kedy bezdôvodne poskytol žalovanému peňažné plnenie plynúť samostatne pre každú platbu a to odo dňa, kedy bola daná platba pripísaná na účet žalovaného. Už týmto dňom nastala tá skutková situácia, že žalobca poskytol žalovanému plnenie, na ktoré podľa jeho názoru nemal žalovaný nárok a zároveň vedel, že mu ho poskytol. Skutočnosť, že ku tomuto dňu žalobca nevedel, že poskytnuté plnenie by mohlo byť právne kvalifikované ako bezdôvodné obohatenie nemá vplyv na začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby.

82. Pokiaľ sa žalobca domáhal v konaní aplikácie rozhodnutia ESD vo veci C-485/19 zo dňa 22.04.2021, toto bolo vydané za iného skutkového stavu v situácii, kedy spotrebiteľovi uplynula objektívna trojročná premlčacia lehota skôr, ako sa dozvedel o právnej kvalifikácii svojej platby ako potenciálnom bezdôvodnom obohatení. V prejednanom prípade sa však spotrebiteľ dozvedel o právnej kvalifikácii

plnenia ako bezdôvodného obohatenia na jeseň 2016, teda v čase, kedy nedošlo k uplynutiu ani objektívnej, ani subjektívnej premlčacej lehoty vzhľadom na prvé neoprávnené plnenie (máj 2015), ani na ďalšie neoprávnené plnenia, pričom podanie žaloby až v júni 2018 bolo plne v dispozičnej autonómii poučeného spotrebiteľa. Závery rozhodnutia ESD tak nie sú v súdnej veci aplikovateľné. Nenastal totiž rozpor v plynutí objektívnej a subjektívnej premlčacej doby. Zároveň odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že rozhodnutie ESD rezultuje v závere, že zásada efektivity bráni určitému spôsobu vnútroštátnej úpravy podmienok domáhania sa vydania neoprávnené zaplatených súm zo spotrebiteľského vzťahu. Smernice (na rozdiel od nariadení) však nemajú priamu právnu záväznosť a slovenský všeobecný súd je platnou a účinnou vnútroštátnou úpravou viazaný. Pokiaľ je táto podľa názoru ESD v rozpore s účelom smerníc vydaných na úrovni Európskej únie, je úlohou zákonodarcu, aby smernice implementoval v súlade s ich cieľom a účelom.

83. Na základe uvedeného, objektívna trojročná premlčacia lehota (§ 107 ods. 2 OZ) uplynula ku dňu podania žaloby 13.06.2018 ku všetkým platbám, zaslaným žalobcom žalovanému pred dňom 13.06.2015 a dvojročná subjektívna premlčacia doba (§107 ods. 1 OZ) uplynula ku všetkým platbám zaslaným žalobcom žalovanému pred 13.06.2016.

84. Premlčanie sa tak nevzťahovalo na platby zaslané žalobcom žalovanému od júna 2016 do januára 2017 vo výške spolu 450,42 Eur (57,23 Eur zaslaných v júni 2016 a $7 \times 56,17 = 393,19$ Eur zaslaných v júli 2016 až januári 2017).

85. V rozsahu uplatneného nepremlčaného nároku 450,42 Eur dospel odvolací súd vzhľadom na posun právneho hodnotenia v súvislosti s určením RPMN formou intervalu k záveru, že rozhodnutie okresného súdu, ktorým tento určil, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalovaným žalobcovi na základe Zmluvy o hotovostnom úvere a zmluvy o revolvingovom úvere č. 4304009993 uzavretej dňa 04.04.2013 je bezúročný a bez poplatkov, bolo správne.

86. Odvolací súd sa týmto odkláňa od svojich predchádzajúcich rozhodnutí v skutkovo a právne zhodných veciach, (napr. rozsudok KS BB sp. zn. 43Co/24/2017), v ktorých uviedol, že má za to, že pokiaľ je RPMN uvedená v zmluve určitým intervalom a nie jednou konkrétnou percentuálnou hodnotou, spĺňa to požiadavku ustanovenú v § 9 ods.2 písm. j) ZSU, a to práve z dôvodu, že pri uzavretí úverovej zmluvy nebol presne známy termín reálneho poskytnutia finančných prostriedkov, pričom presný termín reálneho poskytnutia finančných prostriedkov je jednou zo vstupných premenných pre výpočet RPMN tak, ako je tento vzorec uvedený v prílohe Zákona o spotrebiteľských úveroch. Odvolací súd odôvodňoval svoje stanovisko tým, že výpočet RPMN je pomerne náročný a vyžaduje odborné znalosti z oblasti finančnej matematiky, takže na preskúmanie správnosti výpočtu súd nemá príslušné odborné vedomosti. Konkrétna výška RPMN závisí od mnohých premenných, pričom na výšku RPMN má vplyv presný deň poskytnutia úveru, rovnako ako presný deň pripísania jednotlivých splátok úveru, takže do konečnej výšky výpočtu vstupujú aj také okolnosti, ako sú štátne sviatky, pre ktoré môže byť deň nabežnutia splátky posunutý na iný dátum, čo opäť môže ovplyvniť výšku RPMN. Účelom RPMN je informovať spotrebiteľa o miere nákladov spojených s prevzatím úveru. Odvolací súd mal za to, že tento spôsob určenia RPMN Zákon o spotrebiteľských úveroch nevyklučuje, takže nie je možné dospieť k záveru, že ak je RPMN uvedená intervalom, tak vlastne uvedená nie je.

87. Uvedený právny záver odvolací súd prehodnotil vzhľadom na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-290/19 zo dňa 19. 12.2019, ktorým Súdny dvor rozhodol, že článok 10 ods. 2 písm. g) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice rady 87/102/EHS, zmenenej smernicou Komisie 2011/90/EÚ zo 14. novembra 2011 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby v zmluve o spotrebiteľskom úvere bola RPMN vyjadrená nie ako jedna konkrétna hodnota, ale ako rozpätie uvádzajúce najnižšiu a najvyššiu hodnotu.

88. Rozhodnutie ESD sa vzťahuje na spôsob výkladu smernice, ktorú všeobecný súd priamo neaplikuje (z legislatívnych aktov prijímaných orgánmi EÚ majú priamu záväznosť nariadenia, kým smernice zaväzujú štát, aby svoju vnútroštátnu legislatívu upravil v súlade so zmyslom a účelom smerníc), pretože všeobecný súd je viazaný platnou a účinnou vnútroštátnou úpravou. Zároveň však Slovenská republika implementovala Smernicu EP a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere (ďalej aj Smernica), čo sa prejavilo v znení Zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z., ktorý sa vzťahuje na prejednávany spor. Z uvedeného dôvodu má odvolací súd za to, že pokiaľ je Smernicu

nutné vykladať tak, že táto bráni tomu, aby bola RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere vyjadrená intervalom hodnôt, takže RPMN musí byť vyjadrená ako jedna hodnota, treba rovnako vykladať aj Zákon o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z., konkrétne jeho ustanovenie § 9 ods. 2 písm. j), pretože uvedené ustanovenie implementuje Smernicu a smeruje k rovnakému účelu.

89. V zmysle uvedeného sa odvolací súd v rozsahu posúdenia nesprávne určenej RPMN stotožnil s argumentáciou žalobcu a následne aj okresného súdu, ktorý mal za to, že vyjadrenie RPMN v bode 40. úverovej zmluvy v rozmedzí od 29,9 do 31,3% nie je možné považovať za súladné so zákonom č. 129/2010 Z.z. a následne sa stotožnil aj so záverom, že pokiaľ bola RPMN určená spôsobom odporujúcim zákonu, teda je uvedená nesprávne, v zmysle § 11 ods. 1 ZSÚ sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

90. Následne už posúdenie ostatných odvolacích námietok žalovaného nemalo vplyv na kvalifikáciu úveru ako bezúročného a bez poplatkov, i keď pri ich posúdení (spôsob určenia splátok, celková splátka úveru, celkové náklady, doplnkové služby, poistenie) nemal odvolací súd dôvod odkloniť sa od svojho predchádzajúceho rozhodovania. Odvolací súd sa tak už v ďalšom ostatnými odvolacími námietkami žalovaného nezaoberal.

91. Vzhľadom na vyššie uvedené tak odvolací súd dospel k záveru, že vzhľadom na zákonu odporujúci spôsob určenia RPMN v Zmluve o hotovostnom úvere a zmluve o revolvingovom úvere č. 4304009993 zo dňa 04.04.2013 boli splnené podmienky preto, aby okresný súd určil, že spotrebiteľský úver, ktorý poskytol žalovaný žalobcovi je bezúročný a bez poplatkov, a preto prvú výrokovú vetu rozhodnutia okresného súdu postupom podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

92. Keďže odvolací súd dospel k zisteniu, že k platbám žalobcu vo výške 885,35 Eur, ktoré boli zaslané žalovanému pred dňom 13.06.2016 uplynula ku dňu podania žaloby dňa 13.06.2018 zákonom stanovená premičacia doba, takže žalobcovi bolo možné priznať iba nárok na nepremičané platby vo výške 450,42 Eur s prísl., postupom podľa § 388 CSP zmenil rozhodnutie okresného súdu v rozsahu druhej výrokovej vety tak, že žalobcovi priznal 450,42 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 450,42 Eur od 29.01.2019 do zaplatenia a v celom zvyšku žalobu o vrátenie bezdôvodného obohatenia zamietol.

93. Príslušenstvo k istine priznal odvolací súd žalobcovi v zmysle ust. § 517 ods. 1 a 2 OZ, v spojitosti s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Zb., a keďže ku prvému dňu omeškania 29.01.2019 (deň nasledujúci po doručení žaloby žalovanému 28.01.2019) bola základná úroková sadzba ECB určená vo výške 0,00 %, žalobcovi priznal úroky z omeškania vo výške 5% z priznanej istiny odo dňa omeškania do ich zaplatenia.

94. Odvolací súd rozhodol o trovách konania pred súdom prvej inštancie podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu priznal žalovanému voči žalobcovi v rozsahu 32,56 %, pretože žalobca bol v konaní o zaplatenie 1.335,77 Eur úspešný v rozsahu 450,42 Eur, čo predstavuje 33,72 % a žalovaný v rozsahu 885,35 Eur, čo predstavuje 66,28 %. Pomer úspechu žalobcu a žalovaného je tak v rozsahu 32,56 % (66,28 % - 32,56 %). O výške náhrady trov konania rozhodne v súlade s § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie.

95. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho a dovolacieho konania podľa § 396, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu priznal žalovanému voči žalobcovi. Vychádzal tak z celkového pomeru úspechu v konečnom rozhodnutí vo veci samej v odvolacom konaní, ktoré bolo ovplyvnené aj rozhodnutím dovolacieho súdu. Žalobca bol v odvolacom konaní, ktorého predmetom bolo odvolanie žalovaného v rozsahu celého nároku priznaného žalobcovi vo výške 1.335,77 Eur s príslušenstvom úspešný v rozsahu 450,42 Eur, čo predstavuje 33,72 % a žalovaný v rozsahu 885,35 Eur, čo predstavuje 66,28 %. Konečný pomer úspechu žalobcu a žalovaného v odvolacom konaní je tak v rozsahu 32,56 % (66,28 % - 32,56 %). O výške náhrady trov odvolacieho a dovolacieho konania rozhodne v súlade s § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie.

96. Odvolací súd pri určení pomeru úspechu pre účely náhrady trov konania vychádzal z toho, že prvý, určovací výrok okresného súdu (výrok o určení úveru za bezúročný a bez poplatkov), ktorý bol odvolacím súdom potvrdený, je z hľadiska predmetu a účelu žaloby (vrátenie bezdôvodného obohatenia) vyjadrený druhým výrokom, teda nárokom na peňažné plnenie. Inak povedané, určovací výrok sa prejavil v pomere

úspechu a neúspechu sporových strán tým, že žalobe vzhľadom na nepremiľčanú časť jeho nároku súd vyhovel. Nemohol však vyhovieť v celom rozsahu, vzhľadom na neskoré podanie žaloby. Súd tak vychádzal z celkového dôsledku, ktorý sa prejavil v úspechu strán vzhľadom na uplatnené peňažné plnenie.

97. Rozhodnutie odvolacieho senátu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).